

A VÉGRENDELET

Lukátsi Vilma

Lukátsi Vilma: A VÉGRENDELET

Moraj, földindulás, nappal sötét:
tudomásul vette a föld és az ég
az Ember Fia végrendeletét.
Halála tett volt: Ő volt az Ige,
Övé volt minden - s nem volt semmije.

R u h á i a katonáké lettek,
szőtt köntösére sorsot vetettek,
aki elnyerte, örült? jajgatott?
sejtette vajon, hogy 'megíratott'?
P é n z é t Júdás kapta. Ennyiért
világ végéig hangzik a 'miért'?
rabszolga ára volt harminc ezüst...
- átkos terhével leszakadt a nyüst.
I g a z s á g á t Pilátusra hagyta,
'Íme az ember!' - hát fölíratta
korcs önérzettel keresztfájára:
Názáreti Jézus a zsidók királya.
A n y j a is volt az Ember Fiának,
- odaadta hû tanítványának,
s fia helyett fiút adott neki,
aki gondozza, félti, szereti.

És a tiszta áldozati Bárány
meghalt a nap harmadik óráján.
L e l k é t mennyei Atyjának adta;
t e s t é t a föld három napra kapta,
az enyészet nem lett úrrá rajta,
sem az idő.

Már kétezer éve
emlékezünk végrendeletére,
amely, mint akkor, érvényes ma is:
az örökösök közt vagy te magad is!
Halálotat Általa túléled:
Krisztus v é r e a te örökséged!

(forrás: Egy csipet só - Bp. 1990.

Forrás: www.keresztenydalok.hu